

Arrest

nr. 235 682 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F.O.J.E., heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent katholiek. U werd geboren op 5 mei 1986 in de stad Cúcuta in het departement Norte de Santander in Colombia. U woonde het grootste deel van uw leven in uw ouderlijk huis in Cúcuta. De laatste 3 jaren voor uw vertrek uit Colombia verbleef u in de hoofdstad Bogota. U heeft sinds zes jaar een relatie met Vasquez Angie Katherine. U heeft een zoon uit een eerdere relatie: F.S.S. (°20 januari 2012). Uw zoon verblijft met zijn moeder in Bogota. U behaalde een diploma middelbaar onderwijs en verdiende nadien de kost met de aankoop en verkoop van wagens. In Bogota werkte u in een callcenter en had u een hamburgerzaak.

U verliet Colombia omdat u problemen kende met paramilitaire groeperingen of BACRIM (criminele bendes). Omdat u voor zaken de grens overstak naar Venezuela om er auto-onderdelen te kopen werd u verplicht om 'oorlogsbelasting' te betalen. U moest 500 000 pesos (138 Euro) per maand betalen en kon in ruil daarvoor de grens onbeperkt oversteken. Toen het afpersingsbedrag steeg naar 1 miljoen pesos (276 Euro) per maand besloot u niet langer de grensovergang bij Cúcuta te gebruiken. U reisde voortaan naar Maicao in het departement La Guajira om daar via de grens auto-onderdelen te kopen. Toen u op 13 mei 2016 onderweg was naar La Guajira passeerde u een controlepost. U dacht dat het de politie was en u gaf uw identiteitskaart af. U werd vervolgens meegenomen naar een onbekende plaats en werd er tot 10 uur de volgende ochtend vastgehouden. U werd vastgebonden aan uw polsen en gefolterd: er werd een steen op uw hand gegooid, ze dreigden ermee uw hand af te kappen om het naar uw familie te sturen, er werd een zak over uw hoofd getrokken, er werd een pistool op u gericht. Ze eisten 50 miljoen pesos (13.815 Euro) in ruil voor uw vrijlating. Uw broer zou 14 miljoen (3868 Euro) betalen, uzelf betaalde de 13 miljoen pesos (3591 Euro) die u op zak had en uw moeder had geld geleend om tot het gevraagde bedrag te komen. De ontvoerders namen u mee in de wagen. In het dorp Fonseca zag u een patrouille, sprong u uit de wagen en riep u om hulp. De ontvoerders waren nergens meer te bespeuren. Op het politiekantoor van Fonseca kon men u niet helpen maar uw broer contacteerde de Gaula (deel van de recherche die zich bezighoudt met afpersingen en ontvoeringen). De Gaula van Riohacha kwam u oppikken en ging met u naar het ziekenhuis voor onderzoeken. Diezelfde dag kwamen de BACRIM naar uw huis en zeiden uw moeder dat ze uw familie zouden doden indien jullie klacht indienden, reden waarom jullie geen formele klacht hebben ingediend. U ging naar Bogota en u vestigde zich daar met uw partner. U ging werken in een callcenter en verkocht hamburgers. U hoorde een lange tijd niets meer in verband met uw problemen tot u een foto postte op de sociale media van uzelf in een park dicht bij uw huis. Een maand nadat u deze foto postte kwamen ze in het huis van uw moeder geld voor u vragen en begonnen de bedreigingen opnieuw. In december hoorde u van de bewaker van uw huis in Bogota dat er mannen naar u kwamen vragen. U besloot terug te keren naar Cúcuta maar na een tijdje werd u daar opnieuw bedreigd. U nam contact op met de ombudsdienst, deze raadde u aan om zelf niet persoonlijk naar de politie en het parket te gaan maar een klacht te noteren en deze in te laten dienen bij het parket, de politie en de ombudsdienst. Uw moeder bezorgde de klacht die u had opgesteld aan de politie en het parket. U vroeg via een aangetekende brief aan de politie van Guajira om u via mail een kopie te bezorgen van het logboek van het politiekantoor van Fonseca waar u na de ontvoering bescherming zocht. U vroeg eveneens een volmacht aan de politie zodat een vriend uw ziekenhuisverslag kon opvragen in het ziekenhuis van Riohacha.

U besloot het land te verlaten en naar België te reizen. U nam op 16 januari 2019 de bus naar Bogota om er uw zoon te zien en vanuit Bogota vloog u op 23 januari 2019 via Medellín naar Spanje vanwaar u doorreisde naar België. U diende op 7 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op het moment van uw vertrek uit Cúcuta ging uw moeder wonen in het huis van uw grootmoeder en verhuisde uw partner naar een appartement aan de rand van de stad.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de BACRIM en paramilitairen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: paspoort (origineel), klacht bij de ombudsdienst, politie en parket (origineel), attest van de ombudsdienst (origineel), documenten van de politie met een fragment uit het logboek van de politie van La Guajira (kopie), medisch overzicht van het ziekenhuis (kopie), zeven foto's van uw verwondingen (origineel), attest van de psycholoog D.R. (datum 21 mei 2019, origineel gezien), nieuwsartikels (kopie), mail van het parket ter bevestiging van ontvangst van uw klacht (kopie) en een attest van samenwoning (kopie). Op 25 juni 2019 stuurde u via uw advocaat nog een aantal mails om aan uw dossier toe te voegen: een mail gericht aan het UNHCR in Colombia, een link naar youtube en de mails van de politie van Guajira met daarin een kopie van het logboek van het politiekantoor van Fonseca.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u noch een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is op de hoogte van de algemene veiligheidssituatie in Colombia en van de activiteiten van de BACRIM (criminele bendes). Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan uw verklaringen over de problemen die u gekend zou hebben met de BACRIM, namelijk afpersingen en ontvoering omwille van uw smokkelactiviteiten via de grens met Venezuela.

U verklaart dat u jarenlang auto-onderdelen smokkelde langs de grens van Cúcuta met Venezuela en dat u daar maandelijks 500 000 pesos smeergeld voor moest betalen aan de BACRIM. Toen de prijs verhoogd werd naar 1 000 000 pesos besloot u een andere grensovergang te gebruiken – die in Maicao in La Guajira (CGVS 1 p.9). Zes maanden nadien werd u aan een grenspost in Fonseca in La Guajira herkend aan de hand van uw identiteitskaart en werd u ontvoerd omdat u geen smeergeld meer had betaald (CGVS 1 p.9). Na deze ontvoering vestigde u zich in Bogota maar werd uw moeder, die nog steeds in Cúcuta verbleef, verder bedreigd door de BACRIM omdat het losgeld voor uw ontvoering niet werd betaald.

Uw verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhouden met het CGVS over de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond zijn tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde in het ziekenhuis net na de ontvoering (document 7). U verklaart aan het CGVS dat u op 13 mei 2016 werd ontvoerd toen u een controlepost passeerde onderweg naar Maicao in La Guajira en dat zij u ontvoerden omdat u sinds begin 2016 geen oorlogsbelasting meer betaalde voor het smokkelen van auto-onderdelen (CGVS 2 p.5). In het verslag van het ziekenhuis (document 7) staat echter dat u verklaarde dat u op 12 mei 2016 ontvoerd werd toen u in Fonseca had afgesproken met mannen die een wagen van u hadden gestolen en aan wie u geld zou geven om de wagen terug te krijgen (document 7). Deze verklaringen zijn dermate verschillend dat dit afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Afgaande op de inhoud van het ziekenhuisdocument valt immers het motief weg dat u naar voren schuift als reden voor het feit dat de BACRIM u viseren, meer bepaald dat u hen al enige tijd geen smokkelgeld meer betaalde. Hoewel het ziekenhuisdocument aan bod kwam tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u niet uitgelegd waarom u in het ziekenhuis een andere reden opgaf als reden voor uw ontvoering waardoor dit een smet werpt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS 1 p.5)

Verder is het ook opmerkelijk dat de BACRIM met één blik op uw identiteitskaart wisten dat u geen smokkelgeld meer betaalde (CGVS 2 p.6). Er werden geen vragen gesteld, er werden geen lijsten bekeken, er werd niet gebeld of geïnformeerd (CGVS 2 p.6). Nochtans verklaart u dat alle handelaren daar illegaal spullen kochten en dat de meerderheid via de illegale weg ging en belasting betaalde (CGVS 1 pp.10-11) en u bevond zich in een ander departement (La Guajira) toen u werd tegengehouden (CGVS 2 p.4). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u in heel het land bij leden van de BACRIM gekend zou zijn en zij op basis van uw uiterlijk en naam meteen zouden weten dat u al enkele maanden geen smeergeld meer betaalde om de grens Cúcuta-San Antonio te gebruiken. Deze door u voorgestelde gang van zaken komt allesbehalve overtuigend over.

Ook stelt het CGVS zich vragen bij het gegeven dat u er na uw ontvoering in mei 2016 en de bedreigingen van de BACRIM toch voor koos om in september 2017 gebruik te maken van de grensovergang Cúcuta-San Antonio om op vakantie te gaan omdat deze weg goedkoper is dan via de luchthaven van Colombia (paspoort; CGVS 2 p.5). Het is deze grensovergang die u jarenlang gebruikte en waarvoor de BACRIM smeergeld betaalde. Het was omdat u weigerde een hoger bedrag te betalen en geen gebruik meer te maken van de grensovergang dat u werd ontvoerd en gemarteld volgens uw verklaringen. Indien u werd ontvoerd omwille van uw smokkelactiviteiten langs deze grens en het feit dat u stopte met betalen, kan verwacht worden dat u deze regio zou vermijden. Dat u er dan voor kiest om voor een plezierreis van 15 tot 17 dagen deze grensovergang te gebruiken, doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS 2 p.5). Bovendien geeft u pas toe dat u na uw ontvoering in mei 2016 nog eens langs deze grens reisde wanneer u geconfronteerd wordt met de stempels in uw paspoort en verklaarde u eerst dat u na 13 mei 2016 niet meer in San Antonio was geweest (CGVS 2 p.5). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook aan de bedreigingen die volgden na uw ontvoering kan geen geloof worden gehecht.

Zo zouden leden van de BACRIM onmiddellijk na uw ontvoering in mei 2016 naar het huis van uw moeder zijn gegaan om te dreigen dat er geen klacht mocht worden ingediend of dat ze jullie anders zouden doden (CGVS 1 p.3). Ook toen u in Bogota verbleef bleven leden van de BACRIM naar het huis van uw moeder komen om haar te bedreigen (CGVS 2 pp.7-9). In het begin kwamen zij iedere maand, nadien om de drie maanden (CGVS 2 p.8). Toch bleef uw moeder in haar huis in Cúcuta wonen tot uw vertrek uit Colombia in januari 2019 (CGVS 2 pp.2,7). Pas nadat u in januari 2019 terugkeerde vanuit Bogota naar het huis van uw moeder en u besloot het land te verlaten, trok uw moeder in bij uw grootmoeder (CGVS 2 p.2). Zij zou pas op dat moment het huis hebben verlaten omdat de bedreigingen sterker werden, dat ze uw moeder 'hoerendochter' noemden en zeiden dat u moest betalen of anders vermoord zou worden (CGVS 2 p.8). Nochtans werden gelijkaardige verwijten en bedreigingen al geuit vanaf het moment dat u ontsnapte bij uw ontvoering in mei 2016. U verklaart dat zij toen steeds aan haar deur kwamen en zeiden dat u hen nog moest betalen en dat jullie wel wisten wat er zou gebeuren als jullie dat niet deden (CGVS 2 p.7). Het is weinig aannemelijk dat uw moeder nog twee-jaar-en-een-half in jullie huis in Cúcuta bleef wonen terwijl zij eerst maandelijks en nadien driemaandelijks bedreigd werd door de mannen die u zouden hebben ontvoerd en toegetakeld hebben. Dat u een aantal jaren rustig uw leven kon leiden in Bogota wijst er evenmin dat ze daadwerkelijk op hardnekkige wijze naar u op zoek waren, indien u moeder werkelijk op de wijze die u vertelt bedreigd werd, kan men er van op aan dat u al vrij snel zou opgespoord zijn in Bogota indien de gebeurtenissen die u beschrijft zich werkelijk voordeden.

In deze context is het evenmin geloofwaardig dat u, nadat u van de bewaker van uw huis in Bogota hoorde dat er naar u gevraagd werd door onbekenden, besloot naar uw ouderlijk huis in Cúcuta terug te keren (CGVS 2 p.8). U leefde goed in Bogota samen met uw vrouw. U en uw echtgenote werkten en leefden er rustig (CGVS 2 p.10). U verklaart weliswaar dat u zich bekeken en gevolgd voelde, maar concretiseert dit nergens (CGVS 2 p.8). Toch besloot u terug te keren naar uw ouderlijk huis in Cúcuta louter en alleen omdat enkele onbekenden naar u kwamen vragen (CGVS 2 p.8). Gezien de jarenlange bedreigingen aan het huis van uw moeder is het weinig aannemelijk dat u ervoor koos terug te keren naar uw moeder die al sinds jaren bedreigingen ontving. Uw verklaring voor deze keuze, namelijk dat u geen andere plaats had om naartoe te gaan omdat uw ene broer geen vaste stek had en uw andere broer Cúcuta al had verlaten omwille van uw problemen en u hem daarom niet wilde lastigvallen, is niet overtuigend (CGVS 2 p.8). U was er in geslaagd om in Bogota uw leven op te bouwen samen met uw echtgenote. U vond er werk en een woonplaats. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkele andere optie zag om u elders in Colombia te vestigen en ervoor koos naar uw ouderlijk huis te gaan waar leden van de BACRIM al jarenlang bedreigingen uitten.

De documenten die u voorlegt om uw verklaringen over uw ontvoering en de bedreigingen door de BACRIM te staven, overtuigen niet en doen zelfs verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Behalve de klachten gericht aan het parket, de ombudsdienst en de politie (documenten 2, 3, 4) en het attest van de ombudsdienst (document 11), legt u enkel kopies en mails voor.

De klachten gericht aan het parket, de ombudsdienst en politie (documenten 2, 3, 4), zijn bovendien door uzelf opgesteld en geven dus enkel weer wat uzelf verklaart (CGVS 1 p.3). Het document van de ombudsdienst bevat eveneens enkel uw verklaringen (document 5).

Bovendien verklaart u dat u bij de ombudsdienst van Norte de Santander ging en dat die u aanraadde om niet zelf naar de politie en het parket te gaan om een formele klacht in te dienen, maar dat u beter een verklaring opstelde die uw moeder dan kon afgeven (CGVS 2 p.9; CGVS 1 p.4). Op het attest van de ombudsman staat echter dat u hem bezocht op 17 januari 2019, verklaringen aflegde over de bedreigingen op 11 januari 2019 en dat u afschriften bij had van de klachten die u richtte aan het parket en de politie (document 5). U verklaart echter dat u al op 16 januari 2019 de bus nam naar Bogota om uw reis naar Europa aan te vatten (en dat u zelfs een bewijsstuk van deze busrit zou kunnen bezorgen), hetgeen dus niet strookt met de datum van uw bezoek aan de ombudsdienst in Norte de Santander (CGVS 2 p.9). Uw verklaring dat het attest werd meegegeven aan uw moeder is weinig overtuigend aangezien er uit het document duidelijk blijkt dat u langskwam, verklaringen aflegde en afschriften van klachten bijhad (document 5; CGVS 2 p.9).

Zoals reeds opgemerkt zijn alle andere documenten een kopies of emails, waardoor vervalsing niet kan worden uitgesloten. Bovendien overtuigen deze documenten ook inhoudelijk niet.

In het logboek dat u opvroeg bij de politie staat enkel dat u een verklaring heeft afgelegd en dat er bescherming werd geboden door de politie van de GAULA en wordt met geen woord gerept over een ontvoering of losgeld (document 6b; CGVS 1 p.5).

Wat betreft het ontvangstbewijs van de politie van Guajira (document 6a) in verband met uw vraag om een kopie van het logboek van het politiekantoor van Fonseca op te vragen, wordt opgemerkt dat dit document opnieuw gebaseerd moet zijn op uw verklaringen. Gezien u verklaart dat u geen klacht meer heeft ingediend na uw ontvoering (CGVS 1 p.3; CGVS 2 p.7) en het politiekantoor meldt dat ze niet meer beschikken over de logboeken en u dus moeten doorverwijzen naar het archief in Riochacha, blijkt dat zij niet op de hoogte kunnen zijn van wat er toen gebeurd is (document 6a).

U stuurt op vraag van het CGVS weliswaar de mails door van de politie van Guajira met in bijlage hun antwoord en een kopie van het logboek (documenten 13 en 14), maar deze mails kunnen gemakkelijk vervalst zijn en er zijn ook vormelijke verschillen in de mails en de brieven in bijlage die doen twifelen aan de echtheid (zie verder). Bovendien is het opmerkelijk dat u niet meer weet wanneer u een kopie van dit logboek heeft aangevraagd, u weet zelfs niet of dat voor of na de laatste bedreiging was (CGVS 2 p.10). Het is niet geloofwaardig dat u niet weet in welke periode of na welke bedreigingen u besloot een aangetekende brief te sturen met vingerafdruk en uw handtekening om bewijzen te verzamelen, zeker gezien uw verklaring dat het heel gevaarlijk was om de politie te contacteren en u daarom uw moeder naar de verschillende instanties stuurde (CGVS 1 pp.4-5).

De brieven van de politie van Guajira vertonen vormelijke verschillen en onregelmatigheden die doen twifelen aan de echtheid ervan. Op een brief staat het logo 'Todo por un nuevo pais' (document 6b) terwijl dit niet terug te vinden is op de andere brief (document 6a). Het logo onderaan met daarin een ster is niet leesbaar en staat op de ene brief iets lager dan op de andere brief. In een brief staat uw emailadres niet correct weergegeven, er staat 'jffigue22@hotmail.com' in plaats van 'jffigue22@hotmail.com'. De manier waarop uw gegevens en de gegevens van de afzender zijn vormgegeven verschilt ook. Nochtans zijn beide brieven afkomstig van het 'Ministerio de defensa nacional policia nacional departamento de policia Guajira' waardoor een grotere mate van eenvormigheid verwacht kan worden. Ook de vorm van de mails is zeer verschillend qua logo's en vormgeving (documenten 13 en 14). Bovendien zijn de logo's in de mail die afkomstig is van Fonseca (document 14) erg wazig, hetgeen niet overtuigt voor een originele mail van de politie.

In het ziekenhuisverslag (kopie) staat dat u had afgesproken om een gestolen wagen terug te kopen (document 7). Dit komt niet overeen met uw verklaringen over uw problemen met de BACRIM omwille van uw smokkelactiviteiten. Bovendien legt u geen coherente verklaringen af over de manier waarop u de ziekenhuisdocumenten heeft bekomen. U verklaart dat de ombudsman u aanraadde alle bewijzen te verzamelen en dat u vervolgens een volmacht aan de politie vroeg opdat een vriend het verslag van het ziekenhuis van Riohacha kon opvragen en u kon opsturen (CGVS 2 p.9). U verklaart echter dat u al in Bogota was toen u de volmacht naar uw vriend stuurde, terwijl het document op 14 januari 2019 werd afgeleverd, twee dagen voor uw vertrek naar Bogota dus (document 7; CGVS 2 p.9). Bovendien staat in het attest van de ombudsman dat u hem op 17 januari 2019 opzocht, drie dagen dus na de afgifte van het attest van het ziekenhuis van Riohacha, terwijl u verklaart dat het de ombudsman was die u aanraadde om deze documenten te verzamelen (CGVS 2 p.9).

De mail die u naar het UNHCR stuurde op 21 mei 2019 met de vraag om een attest te bekomen van uw bezoek in 2018 (document 15) roept ook vragen op. Eerst en vooral heeft u nergens tijdens de twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS melding gemaakt van een bezoek aan het UNHCR in Bogota om daar bescherming te vragen, ook niet wanneer u werd gevraagd of u in die periode nog naar andere plaatsen bent geweest om uw problemen kenbaar te maken en of u nog andere acties heeft ondernomen om bewijzen of documenten te bekomen (CGVS 2 p.9). U legt evenmin een antwoord voor van het UNHCR waarin wordt bevestigd dat u in 2018 bij hen zou zijn gaan aankloppen.

De mail die u kreeg van het parket dat uw klacht werd ontvangen, bevestigt enkel dat u een klacht heeft ingediend maar spreekt zich niet uit over de inhoud van deze klacht (document 11).

Wat betreft het attest van de psycholoog Pascale de Ridder (document 9) wordt opgemerkt dat dit document werd opgesteld na één consultatie en dat de inhoud gebaseerd is op uw verklaringen aangezien de psycholoog zich niet kan uitspreken over de oorzaken van uw psychische situatie (CGVS 1 p.3).

Het bewijs van samenwonen (document 12) bevestigt uw verklaring dat u en uw partner A.V. sinds zes jaar samenwonen. De inhoud van het document vertoont echter tegenstrijdigheden met uw verklaringen. Het document werd opgesteld op 17 januari 2019, een dag nadat u naar Bogota zou zijn vertrokken om uw reis naar Europa aan te vatten (CGVS 2 p.9). Toch bevat het document uw vingerafdruk en werd het opgesteld door een notaris in Cúcuta, wat wil zeggen dat het ofwel een vals document betreft of dat u op 17 januari 2019 nog in Cúcuta was in plaats van in Bogota. Het CGVS wijst er verder ook op dat u verklaart dat u nergens heen durfde en dat de ombudsman u zelfs aanraade om niet persoonlijk maar via een moeder klacht in te dienen bij de politie en het parket omdat ze u overal zochten en konden doden (CGVS 1 p.4). Dat u dan toch in deze periode van bedreigingen de moeite nam om bij de notaris te gaan om een attest van samenwonen te bekomen, is niet geloofwaardig. Deze onregelmatigheden versterken de inschatting dat u niet de waarheid vertelt over uw situatie in Colombia.

De documenten en de beelden op youtube (documenten 10 en 16) hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie en de activiteiten van de BACRIM. Zoals reeds werd opgemerkt is het CGVS op de hoogte van deze situatie en neemt zij deze in acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het is echter niet voldoende om te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie. U moet ook aannemelijk maken dat u in uw specifieke situatie nood heeft aan internationale bescherming. Dit is in casu niet het geval.

U legt foto's voor van kneuzingen op uw lichaam (document 8). Het is niet mogelijk om op basis van de foto's de oorzaak van deze kneuzingen te bepalen. Uw verklaringen over de context waarin deze verwondingen zouden zijn aangebracht zijn niet geloofwaardig. Het CGVS sluit niet uit dat u in het verleden te maken heeft gehad met geweld, alleen maakt u niet aannemelijk dat u het slachtoffer was van een ontvoering door de BACRIM omdat u oorlogsbelasting weigerde te betalen en hierna nog jaren werd bedreigd waardoor u ook bij terugkeer nog vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Er wordt omwille van bovenstaande redenen geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de BACRIM, namelijk dat u onderdelen smokkelde en daar geen smeergeld meer voor betaalde en u hierdoor in hun vizier kwam te liggen waardoor u gedwongen werd uw land te verlaten. Er dient dan ook besloten te worden dat u geen enkel geloofwaardig element hebt aangehaald of een betrouwbaar bewijsstuk hebt neergelegd dat zou ondersteunen dat u bij terugkeer vervolgd zou worden omwille van de redenen die u aanhaalde.

Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Bogota te worden beoordeeld.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Colombia feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Het is deze woonplaats die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de stad Bogota, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Colombia.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de vervolging door leden van de BACRIM en dus ook niet aan het feit dat zij u zouden gezocht hebben in Bogota. Bovendien beschikt u over een duurzaam verblijf in Bogota. U woonde van mei 2016 tot januari 2019 in de stad Bogota, samen met uw partner A.V. met wie u sinds 6 jaar een relatie heeft. U en uw echtgenote werkten allebei: u werkte in een callcenter en had een eetstandje, uw echtgenote werkte in een ziekenhuis (CGVS 2 pp.8,10). Jullie hadden een woonplaats (CGVS 2 p.8). Uw zoon uit uw eerste huwelijk F. S. S. werd geboren in Bogota en woont er met uw exvrouw en haar familie (Verklaring DVZ 4 april 2019 nr.16; CGVS 2 p.8). De familie van uw ex-vrouw heeft u bij uw aankomst in Bogota geholpen (CGVS 2 p.8). Deze elementen wijzen erop dat u in Bogota over een duurzaam verblijf beschikte en dat de stad Bogota gezien moet worden als uw regio van bestemming bij terugkeer.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in de stad Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 augustus 2019 een schending aan van *"artikels 48/3, 48/7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens"*.

Verzoeker benadrukt dat het logboek van de politie van Fonseca centraal is om te bewijzen dat verzoeker het slachtoffer is van een ontvoering. Verzoeker haalt aan dat uit het logboek blijkt dat verzoeker effectief door Gaula bescherming werd gegeven en wijst erop dat Gaula acroniem is voor *"Grupos de Accion Unificada por la Libertad Personal"* en specifiek gericht is op de strijd tegen ontvoering en afpersing (stuk 5). Verder stelt hij dat uit de documenten van het ziekenhuis van Rioacha blijkt dat verzoeker op 15 mei 2016 door de Gaula begeleid werd (stuk 6). Verzoeker benadrukt dat vaststaat dat hij werd ontvoerd in mei 2016.

Hij haalt aan dat uit de psychologische attesten blijkt dat de ontvoering en mishandelingen die hij geleden heeft zware psychische wonden hebben veroorzaakt. Verzoeker meent dat het niet betwistbaar is dat hij tijdens zijn ontvoering werd gemarteld, gezien de foto's, de medische verslagen, de consistentie van zijn verklaringen daaromtrent, zijn gedrag tijdens het onderhoud (dat kort onderbroken moest worden), en de psychologische attesten. Verzoeker wijst op een arrest van de Raad nr. 91 564 van 13 november 2012 waarin geoordeeld werd dat de bewijslast in vergelijkbare omstandigheden moet omgekeerd worden.

Verder betoogt verzoeker dat, indien verweerder meent dat er sprake is van een tegenstrijdigheid, verzoeker hiermee geconfronteerd dient te worden overeenkomstig artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker wijst erop dat een schending van de rechten van verdediging in het arrest 221.416 van 20 mei 2019 van de Raad leidde tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Na herlezing van de documenten bevestigt verzoeker dat de beschrijving van de feiten aan de basis van de ontvoering van verzoeker onjuist zijn. Verzoeker stelt daar enkel van te kunnen afleiden dat *"hij slecht door het personeel van het ziekenhuis begrepen werd"* en dat hij daar weinig belang aan hechtte *"aangezien het belangrijke zijn ontvoering, de martelingen, en de opgelopen verwondingen waren"*. Uit het document blijkt niet wie de verklaringen van verzoeker opgenomen heeft. Het document biedt volgens verzoeker in ieder geval *"onvoldoende waarborgen over het feit dat de weergave van de verklaringen van verzoeker over de omstandigheden van zijn ontvoering voldoende betrouwbaar zou zijn, zodat die weergave niet gebruikt kan worden om tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker te besluiten"*.

Verder betoogt verzoeker dat verweerder zich de mogelijkheid ontnemt om het fenomeen goed te begrijpen door het woord BACRIM te gebruiken in plaats van paramilitairen. Verzoeker stelt dat het niet moeilijk is voor paramilitairen die op nationaal vlak georganiseerd zijn, in een gebied dat ze onder controle hebben (de grens tussen Colombia en Venezuela) op verschillende plaatsen toe te slaan en hun actie te coördineren. Verzoeker legt verder uit dat een handelaar uit Cúcuta die uit vrees de grens in Cúcuta niet meer oversteekt maar een beperkt aantal alternatieven heeft en dat La Guajira, waar verzoeker werd onderschept, één van alternatieven is. Verzoeker meent dat niet ongeloofwaardig is dat de paramilitairen daar naar hem op zoek waren en hem daar onderschepten. Hij merkt op dat hij ook nooit verklaard heeft dat hij het enige doelwit van de wegcontrole was. Verzoeker voegt eraan toe dat hij nooit heeft uitgelegd dat *"hij in heel het land voor de paramilitairen meteen erkend zou zijn maar dat hij wel in een bepaalde streek gezocht werd, omdat hij geen oorlogsbelasting meer betaalde, en erkend werd, met alle verschrikkelijke gevolgen van dien."*

Voorts stelt verzoeker dat het deel van het tweede persoonlijk onderhoud over verzoekers grensovergang in 2017 bijzonder kort was en dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *“verzoeker loog en probeerde de overgang van 2017 te verbergen”*. Verzoeker wijst erop dat hij zeer goed wist dat *“het CGVS in het bezit van zijn paspoort was, en aldus een duidelijk zicht had op de stempels daarop”* en stelt dat hij tijdens het onderhoud niet heeft kunnen uitleggen dat *“er een groot verschil is tussen de overgang voor handelaars en niet handelaars op de brug.”* Hij stelt dat de paramilitairen geen of zeer weinig controle uitoefenen over het deel van de brug dat door niet handelaars gebruikt wordt, omdat dit voor hen niet lucratief is. Verzoeker erkent echter dat hij hiermee zeker onvoorzichtig is geweest, zoals hij onvoorzichtig geweest is toen hij later een foto van een herkenbare plaats van Bogota op sociale media zette. De vraag is volgens verzoeker echter niet zozeer indien het gedrag van verzoeker ongehoord is geweest maar eerder indien hij een objectief risico in geval van terugkeer naar Colombia loopt.

Verzoeker stelt vast dat verweerder hem het gedrag van zijn moeder en de manier waarop zij omging met het risico verwijt en dat dit op onrechtstreekse manier zou bewijzen dat het relaas van verzoeker onwaar is. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR aangaande de perceptie van het risico (UNHCR, *“Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems”*, p. 183). Waar ongeloofwaardig wordt geacht dat de paramilitairen niet sneller op verzoekers spoor kwamen in Bogota, meent verzoeker dat enkel de paramilitairen kunnen uitleggen waarom dit zich in 2018 en niet vroeger voordeed. Verzoeker uit de hypothese dat dit gebeurde omwille van een foto die hij op sociale media heeft geplaatst. De redenering van verweerder is gebaseerd op de perceptie van verweerder over hoe paramilitairen zouden moeten redeneren en is onbetrouwbaar en wordt door UNHCR sterk bekritiseerd.

De vaststelling van verweerder dat *“verzoeker enkel kan uitleggen dat onbekenden naar hem kwamen vragen en dat hij zich gevolgd voelde maar het niet kon staven”* klinkt volgens verzoeker zoals een verwijt. Hij betoogt dat echter normaal is dat *“een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet noodzakelijk alle aspecten van zijn relaas kan bewijzen”* en dat het zeer de vraag is *“hoe precies die elementen bewezen zouden kunnen worden”*. Verzoeker stelt dat de rest van deze paragraaf in de bestreden beslissing *“een opvolging van redeneringen op basis van het wereldbeeld van de PO die verzoeker ondervroeg”* is. De redenering vindt volgens verzoeker bovendien niet plaats op basis van een juiste weergave van de verklaringen van verzoeker, nu uit zijn verklaringen blijkt dat *“hij begrepen had dat hij niet meer in staat zou zijn in Colombia een veilige plaats te vinden, en dat hij waarschijnlijk radicale beslissingen moest nemen.”* Verzoeker meent dat niet abnormaal of onwaarschijnlijk is dat *“hij daarvoor alleen voor enkele dagen benadering met zijn familie zocht, zelfs als dit risico's impliceerde”*.

Verzoeker legt van verschillende documenten een nieuwe kopie neer, met een originele stempel die de authenticiteit ervan bevestigt en stelt dat de originele documenten ter zitting zullen worden voorgelegd (*“Het document met als titel “Historia Clinica, Urgencias, n° 10900368495” (stuk 6); Een tweede document betreffende de ziekenhuisopname van verzoeker op 17.5.2016 (stuk 7); Een kopie van het logboek van de politie te Fonseca, met de brieven van de nationale politie die de communicatie van dit document begeleiden (stuk 8); Documenten van de politie (5 pagina's) die de authenticiteit van die documenten bevestigen (stuk 9); De genotarieerde verklaring van verzoeker en zijn partner betreffende hun relatie (stuk 10)”*).

Op het einde van zijn tweede onderhoud legde verzoeker uit dat *“hij op 16 januari 2019 van Cucuta naar Bogota gereisd had”*. Hij wijst erop dat dit een vergissing betrof en dat hij contact opnam met het bedrijf waarmee hij gereisd had en een attest kreeg waaruit blijkt dat *“hij op 17.1.2019 om 21 uur van Cucuta naar Bogota gereisd heeft (stuk 11)”*.

Verzoeker betoogt dat verweerder, gezien deze *“eerst vergat de bewijslast om te keren (zie eerste onderdeel), en ze in huidig geval te maken heeft met een verzoeker die veel inspanningen geleverd heeft om zijn problemen te bewijzen”*, soms oordeelt dat *“hij onmogelijk te bewijzen evenementen had moeten bewijzen (zoals het feit dat hij zich in Bogota gevolgd voelde - zie punt 5 supra), om nadien te oordelen dat de stukken die hij wel voorlegt onvoldoende garantieën van authenticiteit geven”*. Verzoeker wijst erop dat hij niet enkel de documenten van de politie voorlegt maar ook zijn e-mailverkeer met de politie en meent dat in alle redelijkheid moet worden beslist dat verzoeker zodoende de authenticiteit van die documenten voldoende bewijst. Verzoeker voert aan dat de documenten ofwel moeten voor waar genomen worden, ofwel op basis van de samenwerkingsplicht die ook op de schouders van verweerder berust (EHJ, *“M.M. t. Ierland”*, 22.11.2012, C- 277/11) de authenticiteit van de documenten op onafhankelijke manier laten verifiëren indien ze nog wenst de authenticiteit ervan te

betwisten. De authenticiteit ervan negeren op basis van redeneringen en hypothesen, zoals *in casu*, is volgens verzoeker in strijd met de medewerkingsplicht, en vormt geen ernstig onderzoek van de zaak.

Wat het ziekenhuisverslag betreft stelt verzoeker dat de redenering van verweerder enkel bewijst dat verzoeker zich vergist heeft over de dag dat hij dit document aan het ziekenhuis gevraagd heeft en wijst hij erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds aangaf dat hij niet zeker was vooraleer zich te vergissen.

Verzoeker stelt dat hij geen antwoord van UNHCR gekregen heeft en evenmin specifieke bijstand kreeg in Colombia.

Verzoeker wijst erop dat in het kader van huidig beroep een tweede psychologisch attest wordt voorgelegd en dat dit attest het relaas van verzoeker objectieveert.

Verzoeker stelt dat hij zich in ieder geval gedwongen zag zich persoonlijk naar de Defensor del Pueblo te begeven. De Defensor del Pueblo heeft zijn kantoren op het adres "*Calle 16 # 3-07 te La Playa Cucuta*", terwijl de notaris Campo Elias Quintero Alvarez zijn kantoren in de Calle 14 van dezelfde wijk, op 200 meter afstand heeft. Verzoeker stelt dat hij die korte bijkomende verplaatsing maakte in de hoop daarmee zijn partner beter te kunnen beschermen. Hij wijst erop dat ten overvloede uit het attest van mevrouw D.R. blijkt dat dit altijd een (legitieme) bekommernis van verzoeker is geweest.

In hoofddorde wordt gevraagd verzoeker als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker volgende stukken neer:

3. Artikel: *Mediapart, "Le paramilitarisme colombien profite de la "paix" pour se déployer à la frontière avec le Venezuela* », 13.11.2017
4. Attest van psycholoog D.R. van 12.8.2019
5. <https://www.policia.gov.co/especializados/gaula/funciones>
6. Historia Clinica, Urgencias, n° 10900368495
7. Document betreffende de ziekenhuisopname van 17.5.2016
8. Logboek van de politie van Fonseca en brieven van de nationale politie
9. Bijkomende documenten van de politie die de authenticiteit van het uittreksel uit het logboek bevestigen
10. Verklaring betreffende de unie tussen verzoeker en Mevrouw A.V.
11. Attest van het bedrijf Berlinastur".

Bij aanvullende nota van 2 februari 2020 legt verzoeker volgende stukken neer:

"Een kopie van de bijlage 26 van zijn echtgenote, Mevrouw A.V. (stuk 1), Twee medische attesten waaruit blijkt dat hij van 22.11 tot 26.11 op de cardiologische afdeling van het Brugman ziekenhuis opgenomen werd (stuk 2)".

De raadsman van de verzoekende partij toont ter terechtzitting de stukken zoals aangekondigd in het verzoekschrift en legt deze eveneens neer.

In zijn aanvullende nota van 23 januari 2020 haalt verweerder volgende rapporten aan:

UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015;
COI Focus "*République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 ;
COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker legt zijn origineel paspoort voor en toont zijn identiteit genoegzaam aan.

2.4.2. Waar verzoeker moeilijkheden aanhaalt met de paramilitairen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoeker beweerde feiten zijn immers van gemeenrechtelijke (criminele) aard en kaderen in verzoekers illegale handel in auto-onderdelen tussen Colombia en Venezuela (notities van het persoonlijk onderhoud van 27 mei 2019 (hierna: notities 1), p. 9-10).

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Verzoeker verklaart Colombia te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met paramilitaire groeperingen aldaar. Verzoeker beweert te zijn afgeperst en ontvoerd omwille van zijn smokkelactiviteiten via de grens met Venezuela (notities 1, p. 9-10). De commissaris-generaal betwijfelt niet dat verzoeker een illegale auto(-onderdelen)handel had maar hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.5.1.1. Zoals verzoeker in het verzoekschrift en ter terechtzitting stelt is de illegale handel in de grensstreek met Venezuela groot en hij niet de enige handelaar/smokkelaar die er problemen kent. Er wordt evenmin betwist dat de bendes/paramilitairen en andere groepen aan de grens opereren en er een soort belasting diende te betalen. Verzoeker is hiermee bekend als smokkelaar en er kan dan ook aangenomen worden dat hij de nodige connecties heeft om te kunnen smokkelen en zijn handelwijze aanpast aan de eisen van de groepen die opereren wat ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij van route wijzigde. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming omdat het fout liep met zijn illegale handel te meer nu het zijn vrijwillig keuze was om te smokkelen en hij na de moeilijkheden die hij aanhaalt, nog drie jaar in Bogota woonde voor zijn vertrek naar Europa en er geen problemen kende (zie *infra*).

2.5.2. Verzoeker stelt dat hij de voorgehouden bedreigingen en ontvoering kan aantonen mits documenten. Verzoeker kondigt in zijn verzoekschrift aan dat hij van verschillende documenten een nieuwe kopie neer zal leggen, met een originele stempel die de authenticiteit ervan bevestigt en stelt dat ook *“de originele documenten ter zitting zullen worden voorgelegd (“Het document met als titel “Historia Clinica, Urgencias, n° 10900368495” (stuk 6); Een tweede document betreffende de ziekenhuisopname van verzoeker op 17.5.2016 (stuk 7); Een kopie van het logboek van de politie te Fonseca, met de brieven van de nationale politie die de communicatie van dit document begeleiden (stuk 8); Documenten van de politie (5 pagina's) die de authenticiteit van die documenten bevestigen (stuk 9); De genotarieerde verklaring van verzoeker en zijn partner betreffende hun relatie (stuk 10)”*.

2.5.2.1. De Raad stelt ter terechtzitting vast dat deze neergelegde stukken kleurenkopieën zijn en blijken de stempels *“die de authenticiteit ervan bevestigt”* onregelmatig aangebracht te zijn. Zo staat zelfs op het stuk 6 *“Historia Clinica, Urgencias, n° 10900368495”* de notariële stempels onder de oorspronkelijke tekst (zie onderaan blz. 1 bij de rubrieken Examen Fisico, Escala de Glasgow, en Signos vitales y datos corporales) wat zou betekenen dat het ziekenhuis rapporten maakt op documenten die op voorhand reeds door een notaris werden afgestempeld. Op het stuk 7 (document betreffende de ziekenhuisopname van verzoeker op 17.5.2016) komt geen enkele handtekening voor in de stempels met tekst *“Fiel Copia Del Original”* deze stukken zijn dan ook niet geauthenticeerd en bovendien wordt de bewijswaarde opnieuw ondergraven nu op de eerste bladzijde de stempel onder de lijn van Datos Clinicos werd aangebracht en niet erboven. Hetzelfde komt voor op de politierapporten waarbij de fotokopie van het logboek overduidelijk vervalst is – ook daar is de tekst achteraf geschreven op een blad waar reeds de notariële stempels zijn aangebracht (zie de verticale en horizontale lijnen door de stempels). Het politiedocument (stuk 8) heeft weliswaar een geschreven handtekening, doch de handtekening van de revisor is een kopie, wat dus niet kan en de echtheid verder ondergraaft. De documenten van de politie (5 pagina's) die de authenticiteit van die documenten bevestigen (stuk 9) is geen origineel, ook de stempels op het document zijn kleurenkopieën. De handtekening op deze stukken zijn dus aangebracht op gefotokopieerde stempels, wat de authenticiteit bezwaarlijk kan waarborgen. De *“genotarieerde verklaring van verzoeker en zijn partner betreffende hun relatie (stuk 10)”* is eveneens gemanipuleerd nu de vingerafdrukken en de stempels onder de lijn en de tekst staat. Voorts hebben de groene en rode stempels telkens identieke mankementen, terwijl het zetten van een natte stempel niet tweemaal op een identieke wijze kan worden aangebracht, laat staan vijf keer. De neergelegde documenten vertonen manifeste vormelijke gebreken die zelfs voor een niet-geoefend oog duidelijk zijn.

2.5.3. Naast deze vormelijke gebreken vertonen de documenten ook inhoudelijke gebreken. Zo stroken verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhoud over de omstandigheden waarin zijn ontvoering plaatsvond niet met de inhoud van het ziekenhuisdocument (stuk 7), dat steunt op verzoekers verklaringen net na de ontvoering. Verzoeker verklaarde gedurende huidige procedure dat hij op 13 mei 2016 werd ontvoerd hij een controlepost onderweg naar Maicao in La Guajira omdat hij sinds begin 2016 geen belasting meer betaalde voor het smokkelen van auto-onderdelen (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 juni 2019 (hierna: notities 2), p. 5). In het ziekenhuis verklaarde verzoeker dat hij op 12 mei 2016 ontvoerd werd toen hij in Fonseca had afgesproken met mannen die een wagen van hem hadden gestolen en aan wie hij geld zou geven om de wagen terug te krijgen.

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te meer nu deze tegenstrijdigheid de kernreden is waarom verzoeker geviseerd en ontvoerd werd, met name dat verzoeker al enige tijd geen smokkelgeld betaalde. Verzoeker werd tijdens het verzoekers eerste persoonlijk onderhoud bevraagd over het ziekenhuisdocument maar hij heeft niet uitgelegd waarom hij in het ziekenhuis een andere reden opgaf als reden voor zijn ontvoering (*"In de medische documenten staat ook heel het verslag van uw ontvoering, is dat de gewoonte dat je dat in het ziekenhuis laat noteren?"*, *"Ja in Colombia gebeurt het zo: ze stellen vragen en je kan vertellen wat gebeurd is en zij noteren dat."*, notities 1, p. 5).

2.5.4. Verzoeker meent dat hij overeenkomstig artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 had moeten worden geconfronteerd met de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en de inhoud van het ziekenhuisdocument. De Raad wijst erop dat noch voormeld artikel 17, § 2 noch enige andere bepaling voorschrijft dat de kandidaat-vluchteling voorafgaand aan de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming moet worden geconfronteerd met eventuele discrepanties of tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen diens verklaringen en informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, informatie die verzoeker overigens zelf heeft neergelegd.

De Raad wijst nog op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet - dat de omzetting betreft van artikel 17 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) -, dat voorziet in een welbepaalde procedure voor het verkrijgen van het verslag over en de opname van het persoonlijke onderhoud. Aldus dient de kopie van de notities schriftelijk en de binnen wettelijk bepaalde termijn worden aangevraagd. Opmerkingen kunnen geformuleerd worden binnen een wettelijk voorziene termijn. Deze opmerkingen moeten gebeuren in de taal van de procedure. De commissaris-generaal onderzoekt de eventueel geformuleerde opmerkingen, indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarde, inzake het aanvragen van de kopie van de notities en het overmaken van de geformuleerde opmerkingen. Aan het niet-formuleren van opmerkingen over het geheel of een gedeelte van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud wordt tevens een vermoeden van instemming gekoppeld. Verzoeker had dus ook in het kader van deze procedure voor het opvragen van de notities bekend kunnen zijn met de strijdigheden in zijn relaas en hij had daarbij de mogelijkheid opmerkingen te formuleren die meegenomen worden in de bestreden beslissing.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

2.5.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat - na herlezing van de documenten - de beschrijving van de feiten aan de basis van de ontvoering van verzoeker onjuist zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker, toen hij het document neerlegde, onwetend was over de inhoud ervan. Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt daar uit deze documenten enkel kan afgeleid worden dat *"hij slecht door het personeel van het ziekenhuis begrepen werd"*, nu niet kan worden ingezien dat het ziekenhuispersoneel uit eigen beweging de moeite zou doen om een geheel ander (maar duidelijk) relaas neer te schrijven.

2.5.6. Verder kan niet worden ingezien, noch licht verzoeker aannemelijk toe hoe de paramilitairen in Fonseca wisten wie verzoeker was en dat hij geen smeergeld meer betaalde (*"Hoe wisten ze dat u het was en dat u geen smeergeld meer betaalde?"*, *"Ik ging richting Maicao om te werken en ik zag een wegcontrole, mannen in burger, maar ze hadden radio's, ik dacht dat het de politie was en een controle was, want de politie staat ook soms in burger, ze vroegen mijn ID kaart. Ik hoorde ze zeggen dit is hem. Toen hebben ze me gegrepen en in een trocha meegenomen, daar hebben ze me geslagen en gefolterd."*, notities 2, p. 6).

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat een handelaar uit Cúcuta die uit vrees de grens in Cúcuta niet meer oversteekt maar een beperkt aantal alternatieven heeft en dat La Guajira, waar verzoeker werd onderschept, één van alternatieven is. Hij meent dat dan ook niet ongeloofwaardig is dat de paramilitairen daar naar hem op zoek waren en hem daar onderschepten. Hij merkt tevens op dat hij nooit verklaard heeft dat hij het enige doelwit van de wegcontrole was en dat hij nooit heeft uitgelegd dat *"hij in heel het land voor de paramilitairen meteen erkend zou zijn maar dat hij wel in een bepaalde streek gezocht werd, omdat hij geen oorlogsbelasting meer betaalde, en erkend werd, met alle verschrikkelijke gevolgen van dien."*

Deze toelichting strookt niet met verzoekers verklaringen. Volgens verzoeker konden de paramilitairen met één blik op zijn identiteitskaart weten dat hij geen smokkelgeld meer betaalde en gaf aan dat er geen enkele opzoeking gedaan werd naar zijn naam (*"Er zijn veel handelaren die betalen aan die groep, waarom zouden ze u zo lang zoek voor een bedrag dat relatief klein is?"*, *"omdat vanaf het moment datje niet betaalt wordt je een militair doelwit want die oorlogsbelasting is wat ze gebruiken om zichzelf te financieren. Ze eisten 50 miljoen pesos voor de tijd dat ik niet had betaald en om de vrijheid te kopen."*, *"Ze vroegen uw kaart en zeiden dit is hem. Herkennen zij uit het hoofd uw naam of moesten ze dat ook opzoeken?"*, *"Aan de hand van mijn naam en achternaam wisten ze dat ik het was."*, *"Wisten zij dat meteen als ze de kaart zagen of moesten zij iets opzoeken?"*, *"Nee, ze zagen het op mijn pas staan en zeiden meteen, dit is hem."*, notities 2, p. 6). Nochtans verklaart verzoeker dat alle handelaren daar spullen kochten en de meerderheid via de illegale weg ging en een belasting moesten betalen aan deze groepen die de controles uitvoeren (notities 1 p. 10-11) en dat verzoeker zich bevond in een ander departement, La Guajira, toen hij werd tegengehouden (notities 2, p. 4). Zelfs al vormt La Guajira één van de beperkte alternatieven om de grens over te steken en was verzoeker niet het enige doelwit, dan nog is niet aannemelijk dat de paramilitairen uit een ander departement louter op basis van verzoekers naam – zonder het verrichten van enige opzoeking of raadplegen van enige lijst, meteen zouden weten dat verzoeker al enkele maanden geen smokkelgeld meer betaalde om de grens Cúcuta-San Antonio te gebruiken. Verzoekers verklaringen blijven incoherent. Indien hij gevolgd/vervolgd wordt dan betekent dit dat hij bekend was en verzoeker licht de omstandigheden van deze bekendheid als trafikant niet toe. Immers indien trafikanten zoals verzoeker een deel van hun winst moesten afstaan (in een soort belasting) dan is dit alom bekend. Ingaan tegen deze regel is op zich al ongeloofwaardig tenzij de handelaar/smokkelaar hiertoe goede redenen heeft. Verzoeker is op zijn minst weinig communicatief over deze feiten. Hij blijft bij korte boute beweringen terwijl hij open vragen kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker kan niet overtuigen.

2.5.7. De gebeurtenissen voorafgaand aan verzoekers beweerde ontvoering blijven aldus niet aannemelijk, zodat verzoekers ontvoering evenmin geloofwaardig is. Ook de vaststelling dat verzoeker na zijn beweerde ontvoering in mei 2016 en de bedreigingen van de paramilitairen er toch voor koos om in september 2017 gebruik te maken van de grensovergang Cúcuta-San Antonio om op vakantie te gaan, omdat deze weg goedkoper is dan via de luchthaven van Colombia (notities 2, p. 5; paspoort), ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en vooral van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Indien verzoeker daadwerkelijk werd ontvoerd omwille van zijn jarenlange smokkelactiviteiten langs deze grens en het feit dat hij stopte met betalen, kan immers verwacht worden dat hij deze regio zou vermijden, zeker indien verzoeker een kleine vis was in dit gebeuren. Verzoekers keuze om deze grensovergang te gebruiken voor een plezierreis van meer dan twee weken getuigt ervan dat ofwel zijn voorgehouden problemen niet waarachtig zijn, ofwel hij niets te vrezen heeft wat dan zijn geringe rol in deze illegale handel aantast (notities 2, p. 5). Bovendien trachtte verzoeker zijn passage via de grens in september 2017 te verhullen, nu hij initieel verklaarde dat hij na 13 mei 2016 niet meer in San Antonio was geweest en pas wanneer hij werd geconfronteerd met de stempels in zijn paspoort toegaf dat hij na zijn ontvoering nog eens langs deze grens reisde (notities 2, p. 5). Verzoeker maakt zijn voorgehouden problemen met de paramilitairen en zijn daaropvolgende ontvoering geenszins aannemelijk.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat het deel van het tweede persoonlijk onderhoud over verzoekers grensovergang in 2017 bijzonder kort was en dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *"verzoeker loog en probeerde de overgang van 2017 te verbergen"*, nu hij zeer goed wist dat *"het CGVS in het bezit van zijn paspoort was, en aldus een duidelijk zicht had op de stempels daarop"* en niet heeft kunnen uitleggen dat *"er een groot verschil is tussen de overgang voor handelaars en niet handelaars op de brug."* Een dergelijk argument kan *in casu* niet overtuigen nu verzoeker ook documenten neerlegt die eveneens op het eerste zicht duidelijk vervalst zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn plezierreis (naar Venezuela) en daarmee gepaard gaande grensovergang in San Antonio in september 2017 niet vermeldde wanneer hem gevraagd werd wanneer hij voor het laatst in San Antonio was geweest. Om hem wel degelijk de kans te bieden om een uitleg te verschaffen werd verzoeker gevraagd, nadat hij volgend op de confrontatie met de stempels in zijn paspoort bevestigde dat hij de grens had overgestoken om op vakantie te gaan, waarom hij ervoor koos om via deze overgang op reis te gaan waar hij beweert problemen te kennen met de paramilitairen en BACRIM (*"Als je in die regio problemen had met de paramilitairen en Bacrim waarom ging je via die overgang om op reis te gaan?"*, *"Omdat het heel duur is om als Colombiaan te vliegen vanuit Colombia zelf, dus men steekt de grens over aan de grens met San Antonio, dan met de bus naar San Cristobal waar de luchthaven is en een vlucht van daaruit naar waar ik ging was tussen 70 000 en 100 000 pesos terwijl een vlucht vanuit een Colombiaanse luchthaven 1 miljoen. Ik ging naar de staat Monagas in Venezuela."*, notities 2, p. 6).

Nog daargelaten niet kan worden ingezien waarom een Colombiaan een plezierreis zou maken naar het onstabiele Venezuela, komt verzoekers uitleg over de verschillende bruggen voor handelaars en niet-handelaars in het verzoekschrift voor als een *post factum* verklaring die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en kan de vastgestelde anomalieën niet herstellen.

2.5.8. Verzoekers verklaringen over de bedreigingen die volgden op zijn ontvoering in mei 2016 kunnen evenmin overtuigen. Zo is niet aannemelijk dat verzoekers moeder na verzoekers ontvoering nog een zeer lange tijd van twee-jaar-en-een-half, in het huis in Cúcuta bleef wonen (tot januari 2019) terwijl zij eerst maandelijks en nadien driemaandelijks bedreigd werd door de mannen die verzoeker zouden hebben ontvoerd en mishandeld (notities 1, p. 3; notities 2, p. 2, p. 7-9). Verzoeker verklaarde dat hij volgend op zijn ontvoering vanuit Cúcuta naar Bogota verhuisde en er een aantal jaren een rustig leven kon leiden (notities 1, p. 6; notities 2, p. 8). Indien verzoekers moeder werkelijk jarenlang werd bedreigd, wat erop wijst dat de paramilitairen hardnekkig en doortastend op zoek waren naar verzoeker, kan niet worden ingezien dat ze verzoeker niet sneller zouden hebben opgespoord in Bogota. Verzoekers relaas komt verzonnen voor.

2.5.9. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, verwijt verweerder verzoeker niet het gedrag van zijn moeder en de manier waarop zij omging met het risico. Evenwel wordt vastgesteld dat dit gedrag niet valt te rijmen met de bewering dat de paramilitairen enerzijds aanhoudend verzoekers moeder blijven lastigvallen, doch verzoeker zelf niet weten te vinden in Bogota. Nog daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker dan de verschuldigde belastingen niet zou betalen zodat zijn moeder met rust wordt gelaten, is de door verzoeker voorgehouden situatie andermaal niet geloofwaardig.

2.5.10. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeker, nadat hij van de bewaker van zijn woning in Bogota hoorde dat er naar hem gevraagd werd door onbekenden, zonder meer besloot uit Bogota, waar verzoeker en zijn vrouw werkten en rustig leefden (notities 2, p. 10), te vertrekken. Nog minder is aannemelijk dat verzoeker dan naar zijn ouderlijk huis in Cúcuta zou terugkeren (notities 2, p. 8) waar zijn moeder, al sinds zijn vertrek jarenlang aanhoudend bedreigingen ontving. Verzoekers verklaring voor deze keuze, namelijk dat hij geen andere plaats had om naartoe te gaan omdat zijn ene broer geen vaste stek had en zijn andere broer Cúcuta al had verlaten omwille van verzoekers problemen en hij hem daarom niet wilde lastigvallen, kan niet overtuigen (notities 2, p. 8). Verzoeker was er immers in geslaagd om in Bogota een woning en werk te vinden en een leven op te bouwen met zijn echtgenote, zodat niet geloofwaardig is dat hij geen enkele andere optie zag om zich elders in Colombia te vestigen en ervoor koos naar zijn ouderlijk huis te gaan waar de paramilitairen al jarenlang bedreigingen uitten. Verzoekers verhaal van slachtoffer van paramilitairen omwille van onbetaalde belastingen kan opnieuw niet overtuigen.

2.5.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het normaal is dat *“een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet noodzakelijk alle aspecten van zijn relaas kan bewijzen”*, merkt de Raad op dat verzoeker zijn besluit om te vertrekken uit Bogota steunt op dubbele hypothesen, met name op wat de bewaker dit is een derde die niet betrokken is bij de feiten, hem vertelde over louter onbekenden. Een dergelijke handelwijze is niet aanvaardbaar van iemand die lange tijd in het illegale circuit handel dreef. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij andere aanwijzingen had dat de paramilitairen hem in Bogota zouden hebben gevonden. In deze context is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker alles zou laten vallen, zijn werk zou opzeggen en halsoverkop samen met zijn echtgenote zou vertrekken naar Cúcuta, waar hij eveneens – en zelfs meer, gezien de aanhoudende bedreigingen aan het adres van zijn moeder – het risico zou lopen om in de handen van de paramilitairen te vallen. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat uit zijn verklaringen blijkt dat *“hij begrepen had dat hij niet meer in staat zou zijn in Colombia een veilige plaats te vinden, en dat hij waarschijnlijk radicale beslissingen moest nemen”* en stelt dat niet onwaarschijnlijk is dat *“hij daarvoor alleen voor enkele dagen benadering met zijn familie zocht, zelfs als dit risico's impliceerde”*. Zelfs indien verzoeker werkelijk geloofde dat hij nergens meer veilig was in Colombia, dan nog kan niet worden ingezien dat hij zou terugkeren naar Cúcuta, waar de paramilitairen beweerdelijk al jarenlang aanhoudend op zoek zouden zijn naar hem. Indien verzoeker zijn familie wilde zien, hadden ze evengoed elders kunnen afspreken en indien verzoeker voor zijn leven vreesde dan had hij minstens op een andere plaats in Bogota of elders kunnen onderduiken. Uit verzoekers handelwijze kan enkel blijken dat hij zich niet bedreigd voelde in Cúcuta.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen.

2.5.12. Vooreerst dient opgemerkt dat, waar verzoeker stelt dat hij veel inspanningen heeft geleverd om zijn problemen aan te tonen en voorhoudt dat de bewijslast omgekeerd zou liggen, het aan verzoeker is om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan aan te tonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoekers aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn. Verzoeker heeft immers geenszins aangetoond dat hij problemen had met de paramilitairen, dat hij ontvoerd werd. Hij kan zich dus niet beroepen op voorbijgevoerde vervolging.

De klachten gericht aan het parket, de ombudsdienst en politie betreffen een weergave van verzoekers verklaringen (*"Heeft u deze documenten zelf opgesteld, omdat ze dezelfde opmaak hebben?"*, *"Ja ik heb die opgesteld."*, notities 1, p. 3) en vormen aldus op zich geen bewijs dat de door hem verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Bovendien zijn de door verzoeker documenten naar vorm en inhoud aangetast (zie *supra*). De tweede bladzijde van het stuk 6 in de documentenmap van het administratief dossier is niet dezelfde van het stuk door verzoeker neergelegd. De tekst komt overeen maar niet de bladschikking (zie linkerzijde, alsook onderaan en het nummer 1 bovenaan en de stempels (zie *supra*)).

Ook het document van de ombudsdienst bevat enkel verzoekers verklaringen en vormt dus geen bewijs van de voorgehouden feiten. Bovendien strookt de inhoud van het document niet met verzoekers verklaringen op de zetel van het commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat hij naar de ombudsdienst van Norte de Santander ging en dat die hem aanraade om niet zelf naar de politie en het parket te gaan om een formele klacht in te dienen, maar dat hij beter een verklaring opstelde die zijn moeder dan kon afgeven (notities 1, p. 4; notities 2, p. 9). Op het attest van de ombudsman staat echter – strijdig aan voorgaande – te lezen dat verzoeker hem bezocht op 17 januari 2019, verklaringen aflegde over de bedreigingen op 11 januari 2019 en dat verzoeker afschriften bij had van de klachten die hij richtte aan het parket en de politie. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker al op 16 januari 2019 de bus nam naar Bogota om zijn reis naar Europa aan te vatten, wat onverzoenbaar is met de datum van verzoekers bezoek aan de ombudsdienst in Norte de Santander (notities 2, p. 9). Verzoekers verklaring dat het attest werd meegegeven aan zijn moeder kan niet overtuigen, nu uit het document duidelijk blijkt dat verzoeker langskwam, verklaringen aflegde en afschriften van klachten bijhad (notities 2, p. 9).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat de busreis van 16 januari 2019 een vergissing betrof en dat hij contact opnam met het bedrijf waarmee hij gereisd had en een attest kreeg waaruit blijkt dat *"hij op 17.1.2019 om 21 uur van Cucuta naar Bogota gereisd heeft (stuk 11)"*. Zelfs indien verzoeker de busreis op 17 januari 2019 aflegde, zoals blijkt uit het door hem neergelegde document, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat het attest aan zijn moeder werd meegegeven, terwijl uit het attest blijkt dat verzoeker zelf langskwam. Verzoekers verklaringen aangaande de wijze waarop hij het attest verkregen heeft, alsook aangaande de inhoud van het attest, zijn hoe dan ook ongerijmd, wat de bewijswaarde ervan ondermijnt.

In het logboek dat verzoeker opvroeg bij de politie staat enkel dat verzoeker een verklaring heeft afgelegd en dat er bescherming werd geboden door de politie van de GAULA (notities 1, p. 5). Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat het logboek van de politie van Fonseca centraal is om te bewijzen dat verzoeker het slachtoffer is van een ontvoering, nu hieruit blijkt dat verzoeker effectief door de Gaula, die specifiek gericht is op de strijd tegen ontvoering en afpersing (zoals blijkt uit het door verzoeker bij verzoekschrift neergelegde document), bescherming werd gegeven. Echter kan het loutere gegeven dat verzoeker bescherming kreeg van de Gaula de omstandigheden van de door hem voorgehouden ontvoering niet aantonen, noch de feiten die eraan vooraf zouden zijn gegaan, met name dat hij jarenlang zou zijn afgeperst en bedreigd door de paramilitairen. Verder haalt hij in zijn verzoekschrift aan dat ook uit de documenten van het ziekenhuis van Riohacha blijkt dat verzoeker op 15 mei 2016 door de Gaula begeleid werd. Wat betreft het ziekenhuisverslag werd *supra* reeds vastgesteld dat de inhoud ervan niet strookt met verzoekers verklaringen op de zetel van het commissariaat-generaal en het document vormelijke gebreken vertoont. Voor zover geloofwaardig dat verzoeker ontvoerd werd – *quod non* – ondermijnen zijn wijzigende verklaringen aangaande de omstandigheden van deze ontvoering de waarachtigheid van zijn verklaringen hieromtrent.

Wat betreft het ontvangstbewijs van de politie van Guajira in verband met verzoekers vraag om een fotokopie van het logboek van het politiekantoor van Fonseca op te vragen, dient opgemerkt dat dit document opnieuw gebaseerd is op verzoekers verklaringen. Gezien verzoeker verklaart dat hij geen klacht meer heeft ingediend na zijn ontvoering (notities 1, p. 3; notities 2, p. 7) en het politiekantoor meldt dat ze niet meer beschikken over de logboeken en verzoeker dus moeten doorverwijzen naar het archief in Riohacha, blijkt dat zij niet op de hoogte kunnen zijn van wat er toen gebeurd is.

Wat betreft de e-mails van de politie van Guajira met in bijlage hun antwoord en een fotokopie van het logboek is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer weet wanneer hij een fotokopie van dit logboek heeft aangevraagd en zelfs niet kan aangeven of dit voor of na de laatste bedreiging was (*"Wanneer heeft u die aanvraag gestuurd?"*, *"Dat weet ik niet, ik herinner het niet"*, *"Na die laatste bedreiging?"*, *"Dat weet ik niet maar ik heb wel een document waarin dat staat"*, *"Was het na de laatste bedreiging waardoor u besliste het land te verlaten?"*, *"Dat weet ik niet"*, notities 2, p. 10). Immers is het niet geloofwaardig dat verzoeker niet meer zou weten in welke periode of na welke bedreigingen hij besloot een aangetekende brief te sturen met vingerafdruk en handtekening om bewijzen te verzamelen, te meer nu hij verklaarde dat het heel gevaarlijk was om de politie te contacteren en hij daarom zijn moeder naar de verschillende instanties stuurde (notities 1, p. 4-5). Bovendien bestaan er vormelijke verschillen tussen de e-mails en de brieven in bijlage, wat de echtheid ervan ondermijnt. Op de brief van 22 januari 2019 staat het logo 'Todos por un nuevo pais', terwijl dit niet terug te vinden is op de andere brief van 12 januari 2019. Het logo onderaan met daarin een ster is niet leesbaar en staat op de ene brief iets lager dan op de andere brief. In de brief van 22 januari 2019 staat verzoekers e-mailadres niet correct weergegeven en staat er 'jfigue22@hotmail.com' in plaats van 'jfigue22@hotmail.com'. De manier waarop verzoekers gegevens en de gegevens van de afzender zijn vormgegeven verschilt ook. Nochtans zijn beide brieven afkomstig van het 'Ministerio de defensa nacional policia nacional departamento de policia Guajira' waardoor een grotere mate van eenvormigheid verwacht kan worden.

Wat betreft het ziekenhuisverslag werd *supra* reeds vastgesteld dat de inhoud ervan niet strookt met verzoekers verklaringen op de zetel van het commissariaat-generaal. Bovendien legde verzoeker incoherente verklaringen af over de manier waarop hij de ziekenhuisdocumenten heeft bekomen. Zo verklaarde verzoeker dat de ombudsman hem aanraadde alle bewijzen te verzamelen en dat verzoeker vervolgens een volmacht aan de politie vroeg opdat een vriend het verslag van het ziekenhuis van Riohacha kon opvragen en naar verzoeker kon opsturen (notities 2, p. 9). Verzoekers stelde evenwel dat hij al in Bogota was toen hij de volmacht naar zijn vriend stuurde, terwijl het document op 14 januari 2019 werd afgeleverd, twee dan wel drie dagen voor verzoekers vertrek naar Bogota (notities 2, p. 9-10). Bovendien staat in het attest van de ombudsman dat verzoeker hem op 17 januari 2019 opzocht, drie dagen na de afgifte van het attest van het ziekenhuis van Riohacha, terwijl verzoeker aangaf dat het de ombudsman was die hem aanraadde om deze documenten te verzamelen (notities 2, p. 9). Opnieuw wijst de Raad op de vormelijke gebreken (zie *supra*).

Verder legt verzoeker foto's voor waarop kneuzingen op zijn lichaam staan afgebeeld. Uit dergelijke eenvoudige, ongedateerde foto's kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen. Bezwaarlijk kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker het slachtoffer was van een ontvoering door paramilitairen omdat hij belasting weigerde te betalen en hierna nog jaren werd bedreigd waardoor hij ook bij terugkeer nog vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Wat betreft de e-mail die verzoeker naar UNHCR stuurde op 21 mei 2019 met de vraag om een attest te bekomen van zijn bezoek aan UNHCR in 2018, dient opgemerkt dat verzoeker gedurende zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS geen enkele melding gemaakt heeft van een bezoek aan UNHCR in Bogota om daar bescherming te vragen, ook niet wanneer verzoeker werd gevraagd of hij in die periode nog naar andere plaatsen is geweest om zijn problemen kenbaar te maken en of hij nog andere acties heeft ondernomen om bewijzen of documenten te bekomen. Hoe dan ook staat de e-mail slechts dat verzoeker bevestiging vraagt van zijn bezoek, doch kan deze het bezoek zelf niet aantonen. Verzoeker legt immers geen antwoord voor van het UNHCR waarin wordt bevestigd dat hij in 2018 bij hen zou zijn gaan aankloppen. Verzoeker zelf ontkende een bezoek aan UNHCR te hebben gebracht (*"Ben je in die periode nog naar andere plaatsen geweest om uw problemen kenbaar te maken of bewijzen te verzamelen?"*, *"Nee, ik ben enkel naar de defensoria gegaan."*, *"Nog andere acties ondernomen om bewijzen of documenten te bekomen?"*, *"Nee enkel de aangiftes ingediend en dan weggegaan."*, notities 2, p. 9).

De e-mail van het parket maakt melding van ontvangst van verzoekers klacht, doch spreekt zich niet uit over de inhoud van deze klacht.

Het bewijs van samenwoonst, afgeleverd op 17 januari 2019, bevestigt verzoekers verklaring dat hij en zijn partner A.V. sinds zes jaar samenwonen. Evenwel kan worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij nergens heen durfde en dat de ombudsman hem zelfs aanraadde om niet persoonlijk maar via zijn moeder klacht in te dienen bij de politie en het parket omdat ze hem overal zochten en konden doden (notities 1, p. 4), zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker in deze periode van bedreigingen toch de moeite nam om bij de notaris te gaan om een attest van samenwoonst te bekomen, die zoals hoger wordt gesteld ook opnieuw vormelijke gebreken vertoont.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij zich in ieder geval gedwongen zag zich persoonlijk naar de Defensor del Pueblo (ombudsman) te begeven en dat de kantoren van de ombudsman op 200 meter van het notariskantoor gelegen was, zodat hij die korte bijkomende verplaatsing maakte in de hoop daarmee zijn partner beter te kunnen beschermen. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeker zijn partner beter zou kunnen beschermen met een attest van samenwoonst. Hoe dan ook, zelfs al betreft het een korte verplaatsing, kan niet worden ingezien dat verzoeker, gezien de door hem voorgehouden context, deze verplaatsing zou maken. Dergelijke onregelmatigheden versterken de vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over zijn situatie in Colombia.

De krantenartikelen en de beelden op YouTube hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie en de activiteiten van de paramilitairen en de BACRIM. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe gelet op voorgaande in gebreke.

De voorgelegde psychologische attesten van 21 mei 2019 en 12 augustus 2019, opgesteld door psycholoog P.D.R. vermelden dat verzoeker lijdt aan het post-traumatisch stress syndroom. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de psycholoog over verzoekers psychische toestand. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Er moet worden vastgesteld dat het attest geen uitspraak doet over de oorsprong of oorzaak van de psychologische problemen en er dus geen causaal verband wordt aangetoond tussen de psychische toestand van verzoeker en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De door verzoeker neergelegde psychologische attesten kunnen de waarachtigheid van de feiten niet aantonen.

Verzoekers vervolging is bovendien geheel ongeloofwaardig en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker handig en helder genoeg is om een resem gefabriceerde stukken voor te leggen om zijn relaas te bewijzen.

De kopie van de bijlage 26 van verzoekers echtgenote A.V. toont slechts aan dat ook zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De twee medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker van 22 november 2019 tot 26 november 2019 op de cardiologische afdeling van het Brugman ziekenhuis opgenomen werd, toont aan dat verzoeker medische problemen heeft en hiervoor behandeld werd in België. Deze stukken dragen evenwel niets bij aan verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker voorhoudt dat hij hart- en rugproblemen heeft ten gevolge van de ontvoering (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wordt hierover geen uitspraak gedaan in de door hem neergelegde medische attesten en is dit opnieuw een loutere bewering.

2.5.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.14. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.15. De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren (*“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

2.5.16. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punten 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de coca-teelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Córdoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) *“suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services”* (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Verzoekers behoren geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p.39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22). Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker woonde voorafgaand aan zijn vertrek uit Colombia in Bogota en had er een duurzaam verblijf. Zo woonde hij van mei 2016 tot januari 2019 in de stad Bogota, samen met zijn partner A.V. met wie hij sinds 6 jaar een relatie heeft. Verzoeker en zijn echtgenote waren allebei werkzaam in Bogota. Verzoeker werkte in een callcenter en had een eetstandje en A.V. werkte in een ziekenhuis (notities 2, p. 3, p. 10). Verzoekers zoon uit zijn eerste huwelijk werd geboren in Bogota en woont er tot op heden met verzoekers ex-vrouw en haar familie (verklaring DVZ, punt 16; notities 2, p. 8).

Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat IISS schrijft dat Bogota geen sterke aanwezigheid kent van grote georganiseerde misdaadbendes, zoals bijvoorbeeld wel het geval is in Medellín. In plaats daarvan is de criminele wereld bevolkt door kleinere bendes met een veel beperkter bereik, vaak op het niveau van een buurt of een deelgebied ervan. Gewapende groepen met verschillende structuren en grootte, opereren in de perifere regio van de stad, waar de staat in mindere mate aanwezig is, en beïnvloeden er de bevolking en illegale economie, tot het punt dat ze de perifere gebieden bijna controleren (COI Focus 2019, p. 40). Voorts blijkt dat het aantal moorden in Bogotá lager ligt dan in andere steden in het land, maar dat straatcriminaliteit, vooral gewapende overvallen veelvuldig voorkomen (COI Focus 2019, p. 41).

Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Bogota, inderdaad aanwezig is, kan uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier en aangehaald bij aanvullende nota blijken dat het geweld in Bogotá, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK